

Libris.RO

Copyright ©2020 Editura Berg

Copyright ©2020 Mihaela Gabriela Vasile

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VASILE, MIHAELA GABRIELA

Când viața se inspiră din vise / Vasile Mihaela Gabriela. - București :
Berg, 2020

ISBN 978-606-9036-67-9

821.135.1

www.edituraberg.ro

e-mail: redactia@edituraberg.ro

Mihaela Gabriela Vasile

CÂND VIAȚA SE INSPIRĂ DIN VISE

Editura Berg
București, 2020

CAPITOLUL 1

Trecuse încă o zi banală de joi. O zi în care Beatrice a decis să nu meargă la universitate. Zilele curgeau în general între străzile Otilia Cazimir și Pictorului. Acum era seara perfectă de pe strada Otilia Cazimir, în care Beatrice putea să se răsfete cu puțină aromaterapie și să scrie în jurnal.

Cu o noapte în urmă, întunericul își făcuse apariția odată cu himera nesatisfăcătoare sufletului care aduce doar necazuri psihicului uman. La începuturile suferinței, sufletul se simțea învăluit într-o dragoste imaginară, dar plăcută. Cu timpul însă, aceste emoții oferite de un psihic bogat în filozofii și metafore au afectat atât bucățile rupte din dragostea ei, cât și creierul care intrase de curând într-un blocaj creator.

Spre dimineață, când razele răsăritului au pătruns printre draperii, Beatrice, buimăcită încă de somn, a ieșit o vreme pe balcon pentru a inspira aerul rece al dimineții și pentru a reflecta asupra visului. Totul păruse atât de real și acum simțea o energie puternică în degete; ceva îi spunea că singurul lucru pe care l-ar putea face ar fi să scrie orice.

Ar fi deschis vechiul calculator pentru a termina mai repede, ca mai apoi să se întoarcă la somn. Însă scrierea tradițională cu condeiul pe hârtie era în favoarea acestei chemări pentru creație. Punând pixul pe o foaie mototolită, scriitura a început să curgă ca o cascadă în mijlocul

vegetației. Avea impresia că scrie ceva din amintiri, dar nu avea ce să-și amintească. Poate doar visul ei.

E prima oară când stau la balcon și privesc lumina felinarelor pierzându-se printre ramurile teilor. Mă simt atât de singură și totuși sunt o norocoasă. Sunt singură pentru că nu vorbesc cu nimeni cât timp sunt acasă, încerc să-mi umplu timpul cu lucruri interesante. Sunt norocoasă pentru că sunt printre puținii oameni care își dau seama de frumusețile din jurul lor.

Pentru unii, cadrul format din blocuri, tei, felinare și câteva mașini e un peisaj normal din oraș. Pentru mine e inspirație. Peisajul ăsta din oraș îmi amintește cu ardoare de Romanul adolescentului miop. Nu mă mai satur să privesc aglomerația de mașini și trotuarele goale. Iar când privesc blocurile înalte și impunătoare, care parcă ating cerul, mă încercă un gol în stomac.

Acea zi fusese compromisă. Renunță să mai meargă la universitate pentru câteva cursuri anoste. În cursul zilei luase doar câteva pauze pentru a se duce la baie și pentru a-și odihni ochii. Când a început să se lase întunericul, ea încă scria cu foc în veșnicul jurnal, dar se opri imediat ce se auzi soneria. Adela se postă în fața ușii cu o mină obosită și imediat ce Beatrice îi făcu loc să intre, aceasta se trânti pe canapeaua din sufragerie, cea de culoare verde de pădure fragedă, care venea la pachet cu perne tapisate cu motive florale.

Adela era o creație incertă a Universului. Era o persoană. Era ceva palpabil. O fată cu obiceiuri normale, dar cu gânduri bizare și cu o personalitate puternică. Toată specialitatea acestei creații începea cu tonalitatea ei. În voce i se regăsea o siguranță vehementă, cu care își putea

susține opiniile catastrofale. Accentul ușor franțuzesc pe care îl căpătase încă din prima săptămână în care începuse să vorbească limba fermecase simțul auditiv al întregii familii. Totuși, avea ceva gutural în voce, o răgușire ușor deranjantă – pentru oamenii abia cunoscuți –, pe care spunea că o dobândise din cauza fumatului.

– Hei, ce faci? întrebă Beatrice nedumerită.

– Bine, am venit să văd cum te simți.

– Stai liniștită, nu am nimic. Doar că azi nu am avut chef să ies din casă.

– Nu pot să cred... trebuie să fie ceva important dacă ai decis să chiulești, recunosc Adela.

– Hai în bucătărie, să mâncăm câte un fursec și îți povestesc acolo.

Nu era prima oară când stăteau la măsuța din bucătărie și povesteau. Era un mic ritual cunoscut doar de ele. Nu aveau o denumire fistichie pentru acest obicei, însă erau entuziasmate să-l reia de fiecare dată. Se cunoșteau din copilărie și deja își cunoșteau fiecare secret.

– Adu fursecurile, că mi-e foame, și povestește-mi. Poate mă destind puțin după cursurile plictisitoare de astăzi.

– Știi că ți-am spus că mi-aș dori să scriu o carte. Dar nu știam de unde să încep.

– Da... răspunse Adela nedumerită.

– Ei bine, aseară am avut un vis. Un vis ciudat, care pare a fi subiectul unui roman.

– Ce mai stai? Povestește-mi!

– Ideea e că am simțit o chemare bizară spre creație când nici nu se luminase bine. A fost un pic ciudățel să nu mă opresc din scris o zi întreagă, decât dacă era o urgență.

— Tu oricum ai fost o ciudată de când te știu, așa că nu te îngrijora. Dar nu mă mai ține pe jar..

— Se făcea că ne plimbam amândouă pe o străduță îngustă și pietruită din Piatra-Neamț. Cred că eram undeva la marginea orașului, dar la colțul străzii era o cafenea interesantă de rockeri. Un fel de Hard Rock Café. Un detaliu splendid ține de cireșii înfloriți, care îmbrăcau al naibii de frumos străzile. De altfel, eu purtam o rochie bleu pastelat, simplă, care se așeza perfect deasupra genunchiului, iar la gât aveam o eșarfă înflorată. Și în picioare purtam niște balerini cu fundițe. Tu aveai teniși negri, blugi negri, un tricou cu Guns N'Roses, o cămașă în carouri, care nu le dădea voie celorlalți să îți admire tricoul.

— Interesante descrieri. Continuă.

— Am scris într-un carnet ce îmi aminteam. Mai bine îți dau să citești.

— *Doar nu ai de gând să intrăm aici? Nu-s îmbrăcată adecvat. O să fiu dată afară de rockeri.*

— *Poți să taci, o dată în viață? Te rog.*

Intraseră într-o încăpere specifică rockerilor, din care se auzea un sunet de chitară și versurile din Patience de la Guns N'Roses. Era o atmosferă liniștită, desprinsă din anii 80. La intrare se afla un bar la care servea un tip brunet, cu părul lung și creț. Deși voia să pară dur, avea niște ochi câprui superbi și o privire tare blândă, care îi amintea lui Beatrice de cineva. Toată sala era plină de mese rotunde și scaune, ocupate de aceiași rockeri nebuni, iar pe scena din spate repetau trei tipi atrăgători. Solistul avea cam 1,75 metri, părul blond și ondulat, chitaristul era brunet, iar basistul își ținea părul negru prins într-o coadă de cal.

Beatrice rămase la bar, așa încât la nevoie să fie mai aproape de ieșire.

— *Bere?*

— *Poftim? Apă cu lămâie nu ai?*

Barmanul rânji.

— *Cred că nu știi unde te-a adus prietena ta. Ar fi putut să-ți dea câteva lecții înainte să intri aici.*

— *Ok, mulțumesc. O să plec.*

— *Nu, stai. Sunt Cosmin. Dacă mă gândesc mai bine, cred că s-ar putea să am o lămâie și puțină apă. Știi și tu, în cocktailurile cu vodcă se pune un strop de zeamă de lămâie.*

— *Beatrice, îmi pare bine, spuse ea, întinzând mâna deasupra tejghelei.*

Cosmin îi scutură mâna zdravăn și rânji din nou.

Adela stătea în partea opusă barului, impresionată de spectacolul de pe scenă și mai ales de băieții din trupă.

— *Stați, măi, că nu sună bine deloc, spuse solistul. Avem nevoie de o voce alto feminină.*

— *Cred că v-aș putea ajuta, strigă Adela.*

Nu așteptă vreun accept din partea lor, ba chiar se postă imediat lângă ei, pe scenă.

— *Eu zic să încercăm, ne place că ești sigură pe tine. Nu-i așa, băieți? strigă din nou solistul.*

Restul băieților din trupă ovaționau, timp în care își ștergeau broboanele de transpirație de pe frunte.

— *Dar trebuie să îți dăm o foaie cu versurile.*

— *Nu, nu, e una dintre melodiile mele preferate. Știu versurile pe de rost.*

— *S-ar putea să fii exact ce ne lipsește. 1, 2, 3 și... When I look into your eyes I can see a love restrained.*

Beatrice stătea cu spatele la scenă și se întoarse ca arșă la auzul vocii Adelei.

– Văd că prietena ta nu stă degeaba, glăsui Cosmin. Am încercat șase luni să mă alătur trupei și n-am reușit. Iar ei i-a luat mai puțin de cincisprezece minute. Trebuie să recunoști că sună bine.

– Oh, sunt surprinsă. Cine ar fi crezut că are o voce atât de bună? Se pare că în câteva luni voi merge la concertul prietenei mele.

– Poftim limonada ta și scuză-mă, dar trebuie să plec. Mi-am terminat tura. Poate ne mai vedem.

– Oh, dar atmosfera începuse să îmi placă abia acum.
– Ar fi marfă să îți arăt câteva locuri pe aici, dar mă întorc în mansarda mea că să-mi finalizez proiectele pentru universitate.

– Din nou surprinsă.
– Știu, știu. Pare că sunt un vagabond pletos, spuse Cosmin în timp ce își îmbrăca jacheta.
– Ceva de genul, îngăimă Beatrice. Ce studiezi?
– Filosofia. Să ghicesc... ești din nou surprinsă?
– De data asta nu, rânji Beatrice. Chiar mă gândeam că ți se potrivește.

– Chiar? Mersi. Îți propun să mergem la un recital de poezie dacă mai treci pe aici zilele următoare. Nu par genul, dar apreciez și eu poezia.

– S-a făcut.

Pe tot parcursul lecturii, Adela îmi aruncă ocheade cu subînțeles. Părea fermecată de ce debitasem în decursul a câteva ore.

– Asta-i tot? Doar n-ai de gând să mă lași așa? Parcă spuneai că ți-a luat o zi întreagă să scrii.

– Păi, cam așa s-a terminat visul. Mai am și alte pasaje, dar acelea sunt propria-mi creație. Nu m-am folosit de vreun vis anume.

– Descrierile tipilor sunt absolut perfecte, zise Adela, cu un rânjel.

– Tânjesc după o întâlnire reală cu barmanul.

– Îmi place cum gândești.

– Posibilitatea de a mă reîntâlni cu tipul ăla în realitate cred că va rămâne la nivelul visului, spuse Beatrice, oftând.

– Vacanța de primăvară se apropie, așa că am putea să dăm o tură prin Piatra-Neamț. Bărbații sunt delicioși în orașul ăla.

– Și unde crezi că stăm?

– Mătușa mea mi-a spus că pleacă din țară câteva zile și că pot sta la ea. Nu cred că s-ar supăra dacă îmi aduc prietena.

– Cred că ar fi o idee bună. Și poate continui și cartea. Bineînțeles, dacă mi se întâmplă ceva interesant.

– Sunt sigură că o să ne distrăm.

În cea mai mare parte a timpului, orele petrecute la universitate erau o adevărată pierdere de vreme. Beatrice sperase la ceva mai mult, cum ar fi arta de a scrie sau ore destinate imaginilor artistice. Singurele părți bune erau puținii profesori care aveau un trecut scriitoricesc demn de ascultat. Nu își imaginase acțiunea de la universitate atât de lipsită de gust. O întâlnire săptămânală cu artiști ar fi piperat un pic monotonia. Ar fi cumpărat zeci de pachete de țigări doar pentru a simți acel aer boem trăit de artiști pe vremuri. Dar uneori gândea că poate și ei aveau aceeași viață. Nu tot ce trânteau pe o bucată de hârtie veche putea fi o reconstituire a propriei vieți. Există o greșeală în adâncul ei, pe care o săvârșea în fiecare zi.

Aștepta ca ceva uimitor să se întâmple în timp ce alerga să prindă un metrou. *Ca himerele din gândul tău să devină realitate, trebuie să cunoști alte himere în realitate.* De pildă, oamenii erau niște închipuiri plauzibile. Nu era musai ca toți să ofere ceva admirabil. Dar merita încercat.

– Ia ascultă, Adela... Ce părere ai avea dacă aş trimite câteva creații la mai multe edituri? Am nevoie de părerea unor profesioniști.

– Acela nu e Tudor, tipul care a fost cu tine în liceu? spuse Adela, privind distrată în altă parte.

– Oh, ba da. Stai, tu nu mă ascuți. Tudor este un fost coleg de liceu. Nici nu știu cum am început să-l plac. Mă fascinau buclele lui șatene. Era un tip absolut normal, care asculta hard rock și uneori părea că se îmbracă din magazinele *vintage*. Toate hainele lui largi erau ponosite și uzate. Dar tocmai asta îi oferea un farmec aparte. Uneori, renunțam să mai repet lecțiile pentru extemporale doar pentru a-l studia pe coridoare. Îmi amintesc că totul a început în primul an de liceu, într-un nu știu care anotimp. Nu credeam că va fi o continuare în facultate. Era imposibil de crezut. Eu studiam filologia, iar el învăța bine la toate materiile reale. Oricine s-ar fi așteptat să ajungă oriunde altundeva, numai la Litere nu.

– Cum de încă îți place de el după atâta timp?

– Încă îmi place stilul lui, dar nu sunt îndrăgostită de el.

– Chiar nu ai vorbit cu el niciodată?

– Am fost împreună într-o excursie în al doilea an de liceu, dar nu cred că își amintește de mine. Eram invizibilă pentru el. Cel puțin, așa mă simțeam.

– Știi că ai un motiv ca să mergi să vorbești cu el, nu?

– Nu îmi dau seama.

– Nu ai reușit să-ți faci prieteni, iar el e singura persoană pe care ai recunoscut-o.

– Seamănă cu o replică de agățat din comediile romantice. „Să spunem că merge, dar tu cine ești și de ce stai lângă mine?”

– Nici nu m-a văzut. Acum du-te, cât e singur. Merg să-mi iau un Pepsi.

– Nu pot. Nu sunt în stare. În plus, trebuie să ne concentrăm pe plecarea la Piatra-Neamț. Nu vreau să zboare fluturi prin stomacul meu. Nu din nou.

– Oh, cum vrei tu. Totuși, scumpo, în viața asta totul se învâрте în jurul fusteii.

– Las-o baltă. Nici măcar nu mi-ai zis dacă e o idee bună să trimit ideea mea mai multor edituri.

– Merită încercat, nu? Ai figură de scriitoare, deci ce mai aștepți?

– O să țin cont de cuvintele tale.

– Lăsând subiectul acesta la o parte... Ia zi, vrei să ieșim în seara asta?

– Da, dar aş vrea un loc mai liniștit ca să vorbim. Nu-mi arde de distracție.

– Hai la Arte Cafe.

– Îmi place cum sună. Eu mai am vreo două cursuri.

– Atunci, după ce termini, mergi direct acasă și te faci frumoasă. Poate agățăm ceva în seara asta.

– Oare să-mi iau o pereche de pantaloni sau o rochie?

– Ar trebui să-ți iei o rochie, ca să-ți păstrezi stilul jucăuș, dar îți trebuie un accesoriu ca să ai un aer sexy.

– Un dres...

– Plasă. Dres plasă, spuse rânjind Adela.

– Să văd ce găsesc.

– Mă aștepți la tine acasă. Trebuie să te pregătesc eu.

– Ok, draga mea prietenă.